Ч. 223 Четвер 5 (17) жовтня 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вигляди для судових урядників.

Вже нині треба собі з того здати справу, що в наслідок ухваленя Радою державною нової цивільної процедури, стоїмо на початку пори важних і далеко сягаючих змін в устроєню судівництва в Австриї. Ухвалене нової процедури названо загально подією епохальної ваги — і справедливо; бо змінена система поступованя в приватних спорах може в незвичайно високій степени впливати на правне житє суспільностий, може причинити ся до скріпленя правного почутя у загалу, може мати сильний вплив навіть на відносини социяльні і економічні. Однако рівночасно впливає она основно також на орґанізацию судів і на уложенє відносин між судовими урядниками; а та послідна сторона справи хиба не маловажного значіня, а то тим менше, що взагалі поводженє справи цілої реформи стоїть з нею в тісній звязи

В послїдних лїтах можна було замітити, що молодіж з правничим образованєм, неохотно горнула ся до судейского званя; в деяких краях Монархії ся характеристична поява виступала в так значній степени, що наплив нових сил не зміг покривати навіть звичайної потреби. Звістно було, що причиною того були дотеперішні відносини в судівництві, — однако тих відносин не можна було основно змінити в рамах дотеперішної процедури і орґанізациї судової; аж тепер, коли важна часть реформи процедури цивільної вже полагоджена, ті відносини підлягають зміні так, що положенє судових урядників уложить ся в недалекій будучности незвичайно користно, — а відпаде те все, що молодим правникам відбирало наклін до того правдивого правничого званя. Се бо завдяки новій процедурі судия буде мати на будуче до виповненя задачу о много висшу і благороднійшу як доси. Позаяк судове поступованє буде на будуче устнє, то судия буде покликаний до того, щоби безпосередно наглядав над запевненєм сторонам правної охорони, а нова ординация екзекуцийна позволить єму також розтягнути успішну опіку над економічною екзистенциєю інтересованих осіб. Увільнений від пригноблюючого формалїзму дотеперішного процесу, не буде судия на будуче так звязаний як був доси, але вийде з того стану безоглядної пасивности, буде мати поле до власного, з благородних чувств випливаючого почину, буде сам правити розслїдом і переведенєм права, т. є. процесом і екзекуциєю, а єго пересьвідченє і совість будуть єму вказувати, що правда, а що хоче прибрати покривку правди. Не в окритих порохом актах процесових, але в цїлковитій явности буде судия глядати правди і справедливости, сила і значінє єго слів скріплять ся, — а задача єго вправдї буде тяжша, однако почутє достоіньства уряду, почутє личної відвічальности і внутрішнє моральне вдоволенє, зроблять єму той уряд дорогим та переймуть єго замилуванєм до так гарного званя.

Рівночасно-ж також і материяльні вигляди судейского званя значно поправлять ся. Неминуче помноженє судів і взагалі урядів судових, утворенє нових посад і взагалї помноженє персоналу, суть першою запорукою в тім напрямі. Без змін того рода нова процедура цивільна не моглаби бути — як взагалї гадають — введена, а бодай не могла би відповідно функционувати, а буде розходити ся при тім о значні цифри і о посади ріжної ранґи, а не лише о низші. Тїла репрезентацийні горячо поручили Правительству, щоби завело справедливе відношенє між посадами висшими і низшими; а та важна гадка, як здає ся після всяких познак, відповідає також намірам самого Правительства. І справедливо. Скоро бо званє судейске буде домагати ся на будуче від тих, котрі єму жертвують ся, дуже тяжкої умислової працї і скоро буде накладати на них великі обовязки, велику одвічальність, то поминувши вже всі взгляди державні, проста справедливість вимагає, щоби судия мав також відповідно більші побори і щоби до-ся так повільний розвій єго поборів був значно скорший на будуче. Разом з веденєм нового процесу наступлять також в системі службових посад в судівництві без сумніву великі зміни, однак небезпечність загального перевороту цїлковито виключена; противно, остаточний результат тих змін буде такий, що попри посади низшої катеґориї будуть також помножені значно і висші посади судейскі. Зміни в устроєню процесовім будуть вкінци мати певне і той наслїдок, що много старших судиїв зробить ужиток з набутих від давна прав до емеритури, що уступлять з чинної служби і в той спосіб зроблять вільне місце молодшим правникам, котрі ще будуть могли примінити ся до вимогів нової процедури.

Збільшена-ж потреба судейских сил не знаходить покритя в дотеперішнім числї урядників судових, а що она не може бути постепенно покривана, то судейске званє буде представляти в найблизших лїтах рід пасивного буджету урядових сил. Отже між тим як в инших галузях правничої служби панує переповненє, званє судейске на довгий ряд лїт

---

15)

Набір пальмового олїю.

(З польского. — Гайоти).

(Конець).

— Пускай опришку! — стогнав придавленим голосом нещастний молодець, а безсильна розпука і лютий гнів давили єго так за горло, що тратив віддих. — Пускай, бо убю тебе як пса!

— Не пущу! Тепер виплати нам наші гроші!... Час уходить.

— Боже! Боже! стогнав дон Рафаіл що раз слабше борючи ся зі своїм противником... Очи зайшли єму червоною мракою, голова опустила ся на аксамітну подушку софи... Обгортала єго цїлковита неміч членів, але в грудях кипів біль... Пес сів єму на задеревілих ногах і глухо ворчав.

На згадку о грошах „брудний Давидко“, котрий держав ся в часї цїлої борби здалека, признав за відповідне втрутити своє слово.

— Так, так! — сказав — капітан каже правду. Треба скінчити інтерес. Бочки вже на корабли, але гроші ще не в наших руках.

Дон Рафаіл нічого не відповів.

— Де маєте ключ від скринки?

Дон Рафаіл мовчав.

— Обшукай єго — сказав рівнодушно капітан, що вже був пустив свою жертву і найспокійнїйше наливав собі горівку.

Але Мр. Іджерлї не квапив ся виповнити порученє. Дивив ся зпід ока на лежачу без руху стать, а єї остовпілі, але грізні очи, напів отверті, рожевою піною набіглї уста і тяжко дихаюча грудь, цїлком єго не заохочували.

— Ах, ти трусе! — крикнув згірдно капітан Штірзон. — Що-ж, даєте ключ? — спитав, дивлячись боком на дон Рафаіла.

Дон Рафаіл видав лише звук, котрий був напів зойком, напів риком раненого звіря.

Тодї капітан, не надумуючи ся, всунув в кишенї єго білого одїня свою руку, шукав якийсь час, аж добув мягкий шкіряний мішочок, а з него невеликий ключик

— То той! — сказав радістно Іджерлї.

Син дон Естебана послїдним напруженєм хотів двигнути ся, але пес сунув ся єму від ніг на груди і положив ся на них, впіллаючи в него своє одно крозаве око. Видко було, що за найменшим порушенєм хопить єго за лице зубами.

— Славно, Шпот! — мрукнув капітан, усьміхнувши ся як тигр.

Два приятелі засїли при столику. В каютї настала тишина, а в ній дзвенїло тихо скоро числене золото, грав тяжкий віддих молодого креоля і воркіт пса.

— Добре! — промовив вкінци капітан. — Сума в порядку — а тепер моя часть!

Давид Іджерлї скривив ся, немов би нагле щось гіркого проковтнув.

— Мій дорогий Штірзон — зачав несьміло, бо страшний приятель імпонував єму очевидно — коли-б ти знав, кілько клопотів мав я з тою справою і кілько прикрости, а кілько їх ще можу мати! Погадай лише.... Ти від'їздиш, а я остаю!... То, що ті люди зникли, зверне увагу.... Дорогий! Єсли чого догадають ся!

Капітан положив свою величезну руку на золоті.

— До чого ти то говориш, глисто?! — спитав грізно.

— Штірзон! Ти дуже богато зажадав. Я не припускав, що менї то так тяжко піде.... Я здоровлє стратив при тїй цїлій історні. Так не може бути. Такий подїл страшно несправедливий.

— Кажеш? — відповів капітан, не тратячи зимної крови.

— Кажу, що не можу згодити ся на давнїйшу умову. Штірзон, відступи хоч трийцять, хоч двайцять фунтів.

Губковате єго лице набренїло жадобою на вид того золота, котрим мусів дїлити ся! Ах! з якоюж розкошию згорнув би всьо, з якоюж розкошию задушив би в тїй хвили свого найдорожшого приятеля.

Найдорожший приятель подивив ся на него як на цікавий оказ в менажериї.

— Іди, повісь ся! — сказав лише, почім

забезпечує кандидатам права виїмково користні вигляди, коли б навіть не брало ся на увагу справи управильненя урядничої платні. Посади в судівництві, о котрі давнійше довгий час і дуже убігали ся, будуть тепер легко доступні; кандидати права, що віддадуть ся тому званю, будуть одержувати в можливо найкоротшім часі платні посади, а скорий аванс, котрий припадає на перші літа їх служби, видвигне їх вскорі на становища независимі і достаточно вивіновані. Особливо ті, котрі володіють обома краєвими язиками, будуть в околицях з мішаним населенєм скоро наперед поступати і безперечно випередять о много своїх товаришів з університетских лавок, котрі віддали ся иншим званям.

То всьо не лише здогади, імовірности або можности, але невідкличні наслідки реформи. Так мусить бути, бо без такого доповненя і судового орґанізму мусїла би реформа процедури цивільної полишити ся недокінченим ділом, а то не було наміром законодавства, анї не є наміром Правительства взагалї а судової адміністрациї в особенности.

З руских товариств.

Про загальний збір філії „Просьвіти“ в Тернополи пишуть: Дня 6 жовтня о годині 2-ій по полудни почали Тернопільцї стягати ся до салї „Сокола“ на загальний збір філії „Просьвіти“. Зачали прибувати і селяни та вскорі числом навіть стали перемагати Тернопільців. Всїх участників було більше сотки. Точно о годині $2^1{}_2$ отворив збір парох тернопільский Вол. Громницкий короткою промовою а закінчив окликом в честь Є. В. Цісаря. Представив потім комісаря правительственного і делеґата центрального видїлу п. Костя Паньківского. На провідника зборів, на внесенє о. Громницкого, вибрано о. Евстахія Цурковского з Настасова, на секретарів пп. Дмитерка і Грабовского.

Відтак о. Громницкий забрав слово, щоби здати справу з діяльности виділу. Діяльність ся була не велика і ограничалась майже на самій адміністрациї. Се оправдував о. справоздавець тим, що в виділї зайшли значні зміни і через смерть найдіяльнійших може членів (як дра Лошнева) настала трохи застоя. Однак виділ мав добрі наміри і розвивав діяльність о скілько міг в даних обставинах. Членів філія має 61, а дохід 51 зр. (по відтрученю 15%). Справоздане принято. — Відтак комісия контрольна заявила, що всї книги і діловодство провірила і знайшла все в порядку.

Наступив вибір виділу. О. Глодзиньский предложив, щоби до виділу вибрати 4—5 членів з селян. Відтак промовив п. Дмитерко. Згадав коротко про діяльність уступившого виділу; дивував ся, що на зборі нема анї одної женщини і анї одної нема між членами філії — і задля тої байдужности зробив докір жіноцтву рускому, у котрого дуже слабо проявляє ся сьвідомість национальна та почутє патриотичне. Часто марнує оно час на сплетнях і марній роботі, або на читаню перестарілих романів, а не добачує потреби знайти час для справ народних! Бесїдник радив запрягти наше жіноцтво до працї народної і рад би вже тепер бачити їх в виділї. Дальше п. Дмитерко противив ся внесеню о. Глодзиньского, а волів би, щоби ті, що мають змогу і охоту до праці, самі зголошували ся на членів виділових. — Забирали ще слово о. Громницкий і о. Вацик, а вкінци ухвалено вибрати комісию, котра уложила би лїсту виділових. До комісиї увійшли о. Вацик, п. Кручковский і господар Гарматїй. Комісия ся предложила таку лїсту виділових: о. Глодзиньский, др. Дроздовский, о. Цурковский, п. Дмитерко, господар Дибельский, о. Вацик і господар Павло Думка. П. Дмитерко просив, на місце его, менше ще знаючого обставини тамошні, вибрати о. В. Громницкого з огляду на заслуги его для філії. Так поправлену лїсту принято через акламацию. На заступників виділових вибрано о. Герасимовича, Івана Джуса і Луку Чубатого.

Наступили внесеня членів. П. Загайкевич поставив добре умотивоване і обдумане внесенє, щоби при виділї був окремий комітет читальняний, котрий мав би займати ся лише читальнями, шпихлїрами і касами позичковими. До того комітету, крім трех членів покликаних, а двох з виділу, мав би входити ще відпоручник кождої читальні і в той спосіб утворив би ся комітет повітовий. — П. Дмитерко радив, щоби до того комітету входили люди, котрі членам читальні могли би давати в потребі поміч правничу і лїкарску. — О. Вацик жадав збільшеня комітету і поділу его на секциї, з котрих кожда займала би ся своєю справою. — Вкінци ухвалено припоручити виділови, щоби заняв ся як найскорше утворенєм комітету і орґанізациєю повіта після висказаних гадок.

О. Цурковский в довшій промові вказав на потребу книжочок писаних в патріотичнім дусї, а о. Глодзиньский заохочував селян до асекурациї в товаристві „Днїстер“.

О. Громницкий подякував членам збору гарною промовою за участь і запросив на аматорске представлене, устроєне тамошним „Міщаньским братством“.

Судячи по дискусиї, яка вела ся на загальнім зборі, можна надіяти ся, що тернопільска філія „Просьвіти“ тепер ревно возьме ся до роботи над двигненєм селян і міщан.

Перегляд полїтичний.

Польский центральний комітет виборчий затвердив на вчерашнім пополудневім засїданю кандидатуру Корнила Городиского на посла до Ради державної з округа виборчого меншої посїлости Бучач-Чортків і Павла Тишковского з округа виборчого меншої посїлости Перемишль-Доброміль-Мостиска.

Урядова депеша з Царгорода доносить, що вірменьский комітет веде дальше свою діяльність, примушуючи між иншими вірменьских купців замикати склепи. Ходить чутка, що той комітет наміряє устроїти нові демонстрациї на більші розміри, если би в найблизшім часї не полагоджено справи реформи.

Новинки

Львів дня 16 жовтня 1895

— **Найд. Архикняжна Стефанія** приїхала в повороті з гостини в Ланьцутї вчера о годині 2-ій з полудня до Кракова, де на двірци повитали еї достойники і начальники властий. Архикняжна оглянула катедру на Вавели, кілька инших замітних будов і місто та удала ся пополудни на обід до кн. Маркиля Чарторийского в Воли. Вечером о годині 10-тій від'їхала Найд. Архикняжна до Відня. Публика всюди витала Архикняжну окликами: „Нехай жиє!“

— **Перший виклад дра Олександра Колесси,** доцента руского язика і руської лїтератури в львівскім університеті відбув ся передвчера від години 3-ої до 4-тої по полудни. Саля IX-та була заповнена слухачами і гістьми. З професорів уні-

відчислив значну часть фунтів, згорнув їх до стола, замкнув на ключ і показуючи на оставше золото, сказав до аґента:

— Возьми, то твоє, коли не хочеш, щоби я тебе виручив.

— А тепер треба щось зробити з тим кубаньским Дон Кіхотом — говорив дальше. — Лежить як певь. Влий єму трохи горівки в горло, Іджерлї. Не бій ся, не укусить тебе нї він, нї мій пес. Шпот! ходи сюди!

Пес віскочив і прийшов поласити ся коло пана.

В тій хвили хтось осторожно запукав до дверий.

— Хто там! — крикнув капітан.

— То я, Сідо — відозвав ся покірний голос слуги. — Командант пристани і кількох инших панів приплили з берега і глядають того молодого пана, що має з нами їхати. Велїли менї запитати, чи его тут нема?

Капітан закляв під вусом.

— Скажи тим панам, щоби тут прийшли — крикнув голосно.

Давид Іджерлї торгнув его за рукав.

— Штірзон! що ти робиш? Що ж они собі погадають, як его так побачать.

— А що погадали би, як би его цїлком не побачили? — відворкнув капітан. Добре ти мене убрав, Іджерлї, о добре!

Але Іджерлї вже стояв при софі і рушником омоченим в водї обтирав лице дон Рафаіла.

— Пане! — шепотів трясучи ся над ним. — Ви чули! командант пристани питає за вами. Коли не успокоїте ся, то всьо страчене. Прийдїть до себе, кажу! Погубите нас і тамтих.

— Тамтих! — повторив як відгомін дон Рафаіл і задрожав.

— Випийте то!

Взяв несьвідомо чарку, відтак сів на софі і став поправляти на собі одїнє. Видко було, що воля зломана в нїм на хвию, будить ся знов.

— Лїпше вам? — спитав аґент з незвичайною у него печаливостию.

— Лїпше.

— Отже зумієте заволодїти над собою?

— Так.

Двері отворили ся, війшов командант пристани з товаришами.

— А, добрий день, Дон Енріко! Моє поважанє.

Привитали ся.

Капітан плеснув в долонї.

— Шампана — крикнув надбігаючому локаєви.

Мудрий був той капітан Штірзон. Він знав, що коли що, то хиба фляшка з золотою шийкою, відверне увагу від того, що не потрібувало звертати на себе увагу.

Однако дон Рафаіл був надто змінений, щоби то могло остати неспостережене.

— Що-ж сказав сьміючи ся командант — вчерашний пир сидить ще в костях? Ви знаменито забавили ся, дон Енріко, але я волїв би бачити вас здоровійшим.

— Менї здає ся, що маю пропасницю — відповів мнимий дон Енріко, силуючи ся усьміхнути.

— Пропасницю? Нема на то лїпшого лїкарства над шампан — підхопив капітан. — Панове! за здоровлє мого подорожного і моїх знаменитих гостий!

Торкнули ся склянками; дон Рафаіл про око з такою самою охотою як инші, але коли єму прийшло діткнути склянки капітана і Іджерлїя, котрий не спускав з него свого погляду, перелетїв по его блїдім лици якийсь блискавичний корч болю і відрази.

— Маємо вісти з Европи — сказав командант. — Ґубернатор одержав важні листи. Єї королївска Милість Мария Христина повила щасливо дочку.

— За щастє Іспанії і єї королївского Дому! — крикнув капітан, не даючи гостям віддохнути між одним а другим тоастом.

— Сердечно дякуємо! Сердечно дякуємо! — відповідали Іспанцї, підлещені чемностию звичайно грубого Анґлїйця. — Ви правдивий джентельмен, капітане.

Дон Рафаіл мінив ся все на лици. Часами здавалось єму, що то лише мана, що ті люди довкола него, то сонні мари, що той біль, котрий ним торгає, то лише сонний привид; часами вертала єму сьвідомість дїйстности і тогдї дізнавав такого чувства, немов би єму на грудях кладено розпалене зелїзо, вбивав нїгті в долонї, та кусав язик, щоби не зірвати ся і не вибухнути.

Однако порозумів, що тепер випаде єму поставити фляшку і велїв єї принести. Поналивав власною рукою плоскі чарки і усьміхнув ся, а душа рвалась єму на кусні.

— Шкода що від'їздите, дон Енріко — говорив командант пристани. — Ви були би сьвідком великої радости на острові. А и самі утїшите ся, коли вам скажу, що то дотикає ваших улюблених Кубанців. Нинїшна почта принесла для них помилуванє! Вправдї то найбільша радість лише для тих, котрі будуть мати за що вернути до себе; однако на кождий спосіб, то вже вільні люди.

верситету явили ся др. Грушевский і др. Цьвіклиньский. Др. Колесса на вступі свого викладу присьвятив теплу згадку пок. проф. Омеляновии Огоновскому а відтак перейшов до темату. Перший виклад становив немов вступ до нової літератури рускої. Прелеґент пояснив перехід при кінци XVIII віку від літератури передущої до нової. По скінченю викладу понеслись по салі оплески і многі складали дрови Колессі благожеланя до его трудів на катедрі університетскій.

— **З Тернополя** пишуть: При трикласовій школі народній в Настасові отворено доповняючий курс рільничий, котрий має задачу подати сільскій молодежи найголовнійші відомости теоретичні і практичні з науки сільского господарства, щоби приготовити єї до будучого званя. Дня 10 с. м. відбуло ся торжественне отворене того курсу в присутности радника Намістництва п. Діонисія Зубрицкого, шкільного інспектора п. Брон. Хмуровича, запрошених гостий, представителів доохрестних громад: Микулинець, Денисова, Купчинець, Настасова і многих селян. По відправлених богослуженях в церкві і костелі зібрали ся участники в одній з саль шкільного будинку. Саля як і цілий будинок шкільний були гарно прибрані. В гарній промові піднїс радник п. Завадский, що звичаєм наших побожних предків розпочато науку від візваня Божої помочи, розвинув ціль і значінє курсу, підніс жертволюбність виділу повітового, котрий обовязав ся дати для школи 5 моргів ґрунту для досьвідів та жертвенність і прихильність громади і закінчив окликом в честь Є. В. Цїсаря, котрий численно зібрана публика повторила з правдивим одушевленем, а молодїж записана на курс (44 учеників) заспівала народний имн. П. Хмурович, ц. к. окружний інспектор шкіл промавляв до молодежи, заохочуючи єї користати з наук і повірив єї опіці управителя курсу. Відтак промавляли: кс. Пискорский, місцевий римо-кат. парох, о. Евст. Цурковский греко-кат. парох Настасова, Ів. Роґальский управитель курсу і т. д. Гарна була промова Івана Рабочого, начальника громади, котрий зазначив, що громада пізнає вагу курсу і що доложить заходів, щоби той курс міг добре розвинути ся, відтак висказав подяку п. Завадскому, що постарав ся о отворене курсу.

— **Нещастна пригода.** Іван Лікендорф, фабрикант повозів і власититель камениції під ч. 4 при ул. Жулиньского у Львові велїв в понедїлок вечером розібрати часть поруча ґанку на 1-ім поверсї, щоби его челядь зараз з рана на другий день могла спустити тою дорогою готові повози з робітнї, що містить ся на 1-ім поверсї. О годинї 9-ій в ночи вийшов Лікендорф на ґанок, щоби поглянути, чи добре забезпечено отвір на ніч. Нещастє хотїло, що він поховзнув ся і упав з ґанку та так сильно ударив головою о камінь, що розбив собі чолову кість. Помимо скорої помочи лікарскої нещастний сконав до $1^1/_2$ години.

— **Самоубийник вояк**, котрий як ми онодгі писали, повісив ся в огороді коло церкви сьв. Петра і Павла на Личакові у Львові, називав ся Михайло Гарасимишин і служив при 80 полку піхоти всего три днї. Причина самоубийства незвістна.

— **Напад на судового ад'юнкта.** Як ми свого часу писали, засуджено в Кракові різника Антона Зайдля за обиду урядника в урядованю на сім днів арешту. Коли ад'юнкт судовий др. Войт. Домбровецкий візвав его, щоби зголосив ся відбути кару, старав ся Зайдель відкладати кару як найдовше. Коли вже мусів зголосити ся до кари, прийшов до бюра драа Домбровецкого і вистрілив до него три рази з револьверу та тяжко его скалїчив в рамя. За той напад засудив Зай для суд на 10 літ тяжкої вязниції. Засуджений зголосив жалобу неважности, оправдуючи ся тим, що в часї нападу був цілком пяний. Найвисший суд у Відни перевівши онодгі розправу, відкинув жалобу Зайдля і потвердив перший засуд.

— **Холера.** В послідних трех днях занедужали на холеру: В **Радехові**, каменецкого повіта, дві особи, з котрих одна умерла, а одна лишила ся в лїченю. — В **Бишеві**, сокальского повіта, крім оставших в лїченю занедужали дві особи, одна виздоровіла, лишило ся в лїченю три особи. — В **Тернополи** занедужала одна особа. — В теребовельскім повітї: в **Будзанові** занедужала одна особа і умерла; в **Янові** занедужали дві особи, з котрих одна умерла, а одна лишає ся в лїченю; в **Різдвянах** занедужала одна особа і остає в лїченю; в **Струсові** крім оставшої одної недужої занедужали ще дві особи, одна умерла, а в лїченю лишило ся дві; крім того в **Варваринцях** остали також дві особи в лїченю.

— **Процес о убийство.** Вчера відбула ся перед львівским судом присяжних карна розправа против Івана Жеребецкого, 20-лїтного паробка з Лозини, обжалованого о убийство. Акт обжалованя так ту справу представляє: Іван Жеребецкий вертав з кількома иншими паробками з роботи в Жорнисках. По дорозі вступили всї до коршми і вертаючи підпиті до дому розпочали сварку, в часї котрої Жеребецкий побив паробка Івана Бориса. Вже недалеко Лозини розпочали бійку два паробки Юрко і Гринь Червюк, а Жеребецкий вмішав ся до бійки, ідучи з помочию свому приятелеви Гриневи. В бійцї торгали ся паробки так завзято, що всї повпадали до рова. Жеребецкий видістав ся з рова і вхопивши косу, ударив дручком так сильно Червюка по голові, що той до другого дня умер. До розправи покликано вісьмох сьвідків. По переведеній розправі заперечили судиї присяжні два перші питаня що-до наміреного убийства, а потвердили трете питане в напрямі провини з §. 335 зак. карн. Трибунал засудив Івана Жеребецкого на 5 місяців строгого арешту.

— **Послїдна воля дивака.** В Одесї помер недавно дивак і полишив своїм чотиром бідним сестріницям чотиромілїоновий маєток. Щоби они не дуже розпанєшили ся тим спадком і знали з ним обійти ся, постановив той дивак таке: кожда з тих сестріниць має через 15 місяцїв служити яко покоївка, прачка, ключниця і помічниця при ладованю вугля. Денно мають працювати по 12 годин, а повітова полїция має все те потвердити. Над виповненем тих условий наглядають три установлені приятелї дивака. Сестріниції взяли ся цильно до роботи, а за короткий час зголосило ся 863 о їх руку, але они заявили, що вийдуть замуж лиш за такого, котрий піддасть ся такій самій пробі, як они.

— **Тиждневник хусткою до носа.** В Мадридї зачали видавати гумористичний тиждневник, котрий друкують на — полотнї. Кожде число становить, коли обчистить ся полотно від друкарокої фарби, приличну хустку до носа. Очивидно має той тиждневник величезне число передплатників.

Телєграми.

Відень 16 жовтня. В здоровлю ґр. Таффого наступило полїпшене.

Загреб 16 жовтня. Хорватскі студенти устроїли демонстрацию з причини, що на державних будинках вивішено мадярскі хоругви, а на сербскій церкві і сербскім банку — сербскі. Полїция розігнала товпу.

Рим 16 жовтня. Доводячий Тиґрийцями ґенерал дістав ся до італїяньскої неволї. Тиґрийцї розбиті утїкли. Мали карабіни французкої системи з Сан Есіян з минувшого року.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ год

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	5·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Сколього і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Приходять з

Кракова	1·22	5·10	8·40	7·00	9·06	9·00	—
Підволочиск	2·25	10·00	—	8·25	5·00	—	—
Підвол. з Підзам.	2·13	9·44	—	8·12	4·33	—	—
Черновець	9·50	—	—	1·32	7·37	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	6·17	—	—	—
Стрия	—	—	—	12·05	8·10	1·42	—
Сколього і Стрия	—	—	—	9·10	—	—	—
Белзця				8·00	4·40		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Дон Рафаіл, що вже підносив ся з чаркою в руцї — задеревів. Слухав не перериваючи і дивив ся на команданта широко отвореними очима.

— Помилуванє! — повторив. — Вільні люди! — і безпритомний упав на землю.

Чверть години пізнїйше „Нубія" піднесла якор, везучи з собою безпамятного дон Рафаіла. Єго нагла недуга була цїлих двайцять чотири годин предметом розмови на острові. Одні приписували єї перепитю, инші сонїшному пораженю.

Закінчене.

Минули два роки... Давид Іджерлї вже був скінчив свій час на Фернандо По і вернув до Европи, а его місце займив иньший аґент. Одного дня той аґент потерпів дїймаючу страту. Задля неосторожности веслярів, котрі вблизили ся надто до парохода, в хвили коли той змінював положенє, новий гарний човен пірваний виром шрубп перевернув ся. — Людий уратовано, але човен обтяжений якором, котрий лежав в нїм прибитий до переду під лавкою, пішов на дно.

Аґент був в розпуцї. Він не мав побічних доходів так як его попередник і страта кільканайцятьох фунтів штерлїнґів була для него дуже значна. Отже взяв ся до енерґічного глядання.

Позичив собі драґа [1]) і всадивши робітників на три човна боронував дно пристани у всїх напрямах.

Першим предметом, о який зезїзні зуби зачіпили, була — бочка.

Добуто єї зморшілу, покриту поростом і таку тажку, що кількох людий ледве змогло витягнути єї на берег.

По отвореню на більший страх і обурене побачено в нїй людский кістяк.

Був вже трохи надгнилий, але кости рук сціплених о себе пальцями, немов в послїднім пориві розпуки і конаня дуже добре задержали ся.

На однім пальци видніх перстень, окритий як всьо инше дрібненькими поростами.

Коли его очищено, зпід плїсни і бруду блиснув огненним сьвітлом прегарний мехиканьский опаль, різаний на подобу серця.

Всї мешканцї Санта Ізабель знали той перстень, всї бачили его на сухій, ніжній руцї дон Естебана Ферронди.

І тоді пригадали собі тайну утечу его і чотирнайцятьох Кубанців; утечу, котрою тоді власти на Фернандо По мимо побоюваньІджерлія не богато займали ся, бо она наступила по помилуваню, отже в порі, коли ті люди могли вже з собою робити, що хотїли: жити або гинути; пригадали собі на молодого туриста-маляря, на его зносини з Давидом Іджерлїєм, его артистичні студиї по кубаньских хатах, як він зімлів на пароході і догадали ся, що то був за набір пальмового олію, котрий того дня забрала „Нубія".

---

[1]) Драґа то прилад до виловлюваня морских ростин і до гляданя затоплених кораблїв.

З друкарні В. Лозинского під зарядом В. І. Вебера.